

[Ninn-Hansen.]

givelse; vi har fået fra repræsentationen for Den almindelige danske Lægeforening, der mødte op i udvalget, tilkendegivelser vedrørende kommende overenskomstforhandlinger, som alle læger uden for København står bag ved.

Det siges i denne henvendelse, der er anført i en skrivelse af 25. maj — jeg anmoder om tilladelse til citat —:

„Lægerne tør ikke som kontraherende overenskomstpартnere knytte sig til det foreslåede sygeforsikringssystem, fordi vi må befrygte en glidende udvikling, som vi ikke med sikkerhed kan få indflydelse på.

Det har ikke været os muligt at finde nogen saglig begrundelse for at ophæve fortsættelsesygekasserne og erstatte dem med de spredte B-afdelinger i sygekasserne.“

Og i slutningen af henvendelsen står der:

„Vi tror, det må være muligt ved forhandling mellem sygekasser, fortsættelseskasser og læger at finde frem til en for alle parter tilfredsstillende løsning med administrativ og økonomisk adskillelse mellem de mindrebemidlede og de bedre-bemidlede forsikring.“

Altså den part i sygeforsikringssystemet, som man dog ikke kan betragte som uvæsentlig, har, på samme måde som det ærede medlem hr. Peter Larsen tilkendegav det for oppositionens vedkommende under forhandlingerne, meddelt, at de gerne går ind i videre, saglige forhandlinger. De ønsker blot tid til det, og den tid kunne de ikke få. Men når forholdet er det, at lægerne herefter må meddele, at så ønsker de ikke at afslutte nye overenskomster, så er vi i den situation, at lovforslagets § 11 om den frie lægehjælp ikke kan opfyldes.

Den højtærede minister uden portefølje har hidtil været ganske tavs i denne sag. Jeg troede dog ikke, at den højtærede minister med den interesse for lægestanden, som den højtærede minister så ofte har tilkendegivet, ville fastholde sin tavshed. Det er måske nu den sidste mulighed for den højtærede minister til at lægge det, han betyder inden for regeringen, som lod i vægtskålen, om man skal behandle lægerne på den måde, det er sket, eller om man skal behandle dem fair.

Agter den højtærede minister uden portefølje stadig væk at fastholde sin passivitet i denne sag, der dog burde have hans særlige interesse? Mener man, at det er ligegyldigt, om sygekassemedlemmer i fremtiden kan få fri lægehjælp? For hvis der ikke bliver overenskomster, er de henvist til de vilkår, der fastsættes i lovforslagets § 18, stk. 2, vilkår, hvorefter de selv må betale deres lægeregninger, hvor de må møde op med kvitteringerne i sygekasserne, henvende sig dér og få en del af regningen refunderet, altså en ren refusionsordning.

Jeg skal ikke angribe refusionsordninger i almindelighed, de kan være udmærkede, og det princip er der måske meget godt i. Jeg er bare ikke overbevist om, at det er en ordning, der egner sig bedst for de dårligst stillede her i landet, som jeg gerne vil være med til at sikre, at de fortsat kunne få den frie lægehjælp.

Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede socialminister: hvis man ønsker dette lovforslag vedtaget og stadfæstet i dag, er det da den højtærede ministers opfattelse, at man, hvis § 11 ikke kan komme til at træde i kraft, skal lade alle sygekassernes medlemmer leve under denne refusionsordning, eller vil den højtærede minister anvende den bemyndigelse, han har efter § 18, stk. 2, til at pålægge sygekasserne at yde lægehjælp? Er det tanken? Jeg er egentlig overbevist om, at også de danske sygekasser er interesseret i at få at vide, hvad det er, den højtærede minister agter at gøre.

Sygekassernes repræsentanter har jo fulgt den højtærede ministers forslag med interesse, således som den højtærede minister selv har betonnet det, men sygekasserne har samtidig ved alle lejligheder — sidst under mødet i folketingsudvalget — tilkendegivet som noget absolut centralt for deres vedkommende, at man kan få nye overenskomster, at man kan få den frie lægehjælp som tidligere. Jeg tror, at den tilslutning fra sygekasserne, som den højtærede minister har påberåbt sig, vil smuldre væk, hvis vi får en sygekasselovgivning, uden at lovens § 11 kan bringes i anvendelse, så sygekassernes medlemmer alle sammen skal gå ind under en refusionsordning. Derfor må sygekasserne også have krav på besked om, hvorledes den højtærede minister agter at administrere den